

De weg terug

Laurens Windig

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Auteur & coverontwerp © Laurens Windig
Coverfoto © Pieter Hagendoorn
ISBN 9789463983952
Website <http://www.laurenswindig.nl>
Uitgave 15 maart 2020

Volkomen rust en dan heerlijk indutten als je de hele avond voor de tv zit en naar een spannende speelfilm hebt gekeken. Sinds Netflix bij ons naar binnenbrak wordt er veel meer gekeken dan voorheen. Wat wil je, als er een hele serie te volgen is en je zo snel mogelijk wilt weten hoe het allemaal afloopt. Voordat je het weet zitten we tot in de late uurtjes te kijken. Met mijn vrouw is het anders gesteld omdat zij zich minder interesseert voor films en series. Ja, 'The Crown' is haar favoriet en het liefst dan 3 afleveringen achter elkaar. Laat ik eerlijk zijn, mij heeft zij ook het Engelse vorstenhuis ingesleurd. 'En nu naar bed', zegt Duimelot. Ik moet natuurlijk wel voorzichtig zijn dat ik Rianne niet wakker maak. Laat ik mijzelf eerst eens als Bastian Marais voorstellen.

Wij komen en wonen in Amsterdam. Mijn familie komt waarschijnlijk uit Frankrijk, maar dat moet dan al een hele tijd geleden zijn geweest. Ooit heb ik geprobeerd via onze genealogie het een en ander uit te zoeken maar uiteindelijk liep ik dood.

Van mijn beroep ben ik auteur. Het is niet zo dat inspiratie iedere dag voor de deur staat te jengelen, zo werkt het niet. Als ik op een gegeven moment weer klaar ben met het schrijven van een roman, volgt er daarna weer poëzie. Nu lijkt het er misschien wel op dat ik daar ook meteen weer mee aan de slag ga, welnee, dat duurt soms weer een hele tijd.

Er zit in mij veel meer dan alleen maar schrijven en televisiekijken. Als hobby kunstschilder ik ook graag. Ik huisschilder niet, want daar heb ik een broertje aan dood. Als kunstschilder zal ik mijzelf niet willen promoten, maar ik ben het wel.

YouTube is mijn grote vriend en daarop zing ik 'oldtimers,' songs uit de 40/50er jaren en daar maak ik videoclips bij.

Als kind wilde ik graag zanger worden en toneelspeler. Als er bij ons thuis visite kwam, dan moest ik altijd even mijn stem laten horen en verzong ik zogenaamde Engelse teksten welke niemand verstond. Mijn moeder was het beste publiek en glimlachte altijd als ik weer optrad in onze huiskamer en een

nieuw zangnummer onteerde. Mijn lievelingslied was toentertijd 'From the time you see goodbye' van Vera Lynn.

Ik kwam niet verder na de tweede zin: 'From the time you see cheerio.' Mamma klapte dan heel hard in haar handen. Zelf wist ik amper wat ik zong.

Zo, dat was dan even mijn persoonlijke introductie. Vanavond ga ik eens vroeg naar bed. Rianne laat het zich niet voor de tweede keer zeggen en ik hoor haar meteen de trap oplopen naar boven. Voordat ik aanstalten maak haar te volgen om naast haar te duiken in onze twijfelaar, denk ik toch nog even een slaapmutsje te nemen.

Als ik de fles Port wil pakken is er enige twijfel en besluit ik toch maar haar naar de slaapkamer te volgen, waar zij inmiddels al in dromenland lijkt te vertoeven. Ik trek mijn kleren uit en duik naakt naast haar in bed. Naakt slapen blijkt gezond te zijn, omdat je dan goed het lichaam kan laten ademen en ontspannen. Als ik in bed stap moet ik altijd eerst even naar een prettige lighouding zoeken en is het woelen geblazen.

Zomaar ineens overvalt mij enige misselijkheid en begin ik te transpireren. Ik spreek mijzelf toe om op mijn rug te gaan liggen, krul mijn armen boven mijn hoofd en probeer gelijkmatig te ademen. Voor mijn gevoel wordt de misselijkheid iets minder en sluimer ik zweverig weg.

In de verte hoor ik Rianne vragen of het wel goed met mij gaat. Mijn eigen stem klinkt als een echo achter mij aan en ik mompel dat het prima met me gaat.

Voor mijn gevoel slaap ik nog niet en probeer ik tussen het spleetje van mijn ogen te zien of ik nog iets rond de slaapkamer kan ontdekken. De slaapkamerdeur staat altijd zodanig op een kiertje, dat ik het groene licht van het nachtlampje mooi verspreid in de gang kan zien. Mocht ik gedurende de nacht nog naar het toilet moeten gaan, dan is zo'n lichtje in het donker geen overbodige luxe. Dan is het zover dat ik langzaam wegdrijf in een heerlijk gevoel van rust en stilte.

Even probeer ik mijn ogen te openen of ik iets kan ontdekken

van het groenige licht in de hal. Het is een piepklein groen lichtje dat nu zomaar verandert in een wat zacht lokkend licht. Het is alsof ik omhoog rijds van onze twijfelaar en ik traag richting het lichtje glijd. Ik vraag mij af of het lichtje naar mij toe schuift onder het geluid van het schitterende vioolconcert 'Adagio for Strings' van Samuel Barber. Ik smeeek onhoorbaar of het orkest alsjeblieft wil blijven doorspelen.

Hier ben ik en hier blijf ik. Dit gevoel wil ik voor eeuwig bij me houden en ik luister naar de zaligheid van het vioolorkest.

Met halfgeopende ogen lijkt het net alsof mijn gehele naakte lichaam via een tunnel naar het heelal drijft. Onder het zweven en de muziek door herinner ik mij een stuk eigen geschreven poëzie, welke zich als een wervelende gele lichtkrant langs mijn halfgesloten ogen voorbij walst.

Het licht tilt op
laat gewichtloos zweven
door haar eeuwigheid
geen dag en geen nacht
alleen rust en stilte
van ademloze heerlijkheid

voel het zweven hoog en laag
regelend op eigen kracht
langs glanzende planeten
die stralend welkom heten

fluisterend...
je had het kunnen weten
je wil voert langs je eigen tijd
nergens meer je aan
steeds weer verder gaan
absolute stilte is er niet
geluid blijft altijd hoorbaar
onverklaarbaar helder

kalm drijvend, tijdloos zwevend
geheel op eigen kracht
zeilend glijden, nergens doe je aan
vreedzaam onverstoort
verder gaan.

Van het ene op het andere moment zie ik mijzelf van bovenaf liggen op een soort vliegend tapijt, dat de vorm aanneemt van mijn lichaam in een makkelijk achteroverzittende slaaphouding. Ik beleef mijn poëzie nu figuurlijk voor een tweede keer. En dat niet alleen, zonder een woord te zeggen luister ik naar mijn eigen stem die vraagt of ik verder wil gaan. Er komt geen woord en geluid uit mijn mond en toch ga ik verder, maar waarheen? Alleen al het zweven brengt een zacht geluid met zich mee alsof de wind mij vooruit drijft. Weer zegt mijn eigen stem dat wij naar rechts afslaan en dat het enige verbazing bij me zal opwekken.

Zonder een woord te zeggen stem ik overal mee in.

Mijn uitgetreden stem blijkt zeer tevreden en vindt dat ik een makkelijk persoon ben. Of dat werkelijk zo is betwijfel ik en ik voel dat mijn stem zwakker wordt. Vermoeidheid slaat toe en ik geef mij maar al te graag over aan het slapen.

‘Natuurlijk moet jij je gewoon aan de slaap overgeven, want wij hebben nog heel wat afstanden te gaan voordat wij het zwarte gat bereiken.’

Plotseling ben ik klaarhelder en hoor ik, dat de stem die nu mijn denken beantwoordt, niet meer mijn stem is.

Ik wil ook wel weer eens iets terugzeggen uit mijn eigen geest, en vooral ook iets vragen, maar dat lukt nog steeds niet.

‘Dat maakt helemaal niets uit, jij weet nu toch dat ik alles uit jouw geest kan oppikken en zo nodig kan beantwoorden en uitvoeren? Denk maar!’

‘Waarom naar het zwarte gat?’

‘Vanuit het zwarte gat wordt alles geregeld. Jij bent nu aan het terugkeren of liever gezegd bezig met de wedergeboorte en dat wordt allemaal via het zwarte gat geregeld.’

Niet iedereen is blij met een reïncarnatie en willen alleen maar rust. Bij jou ligt het anders. Ik voel dat jij aan het leven bent verknocht.'

'Absoluut, maar ik vraag mij nu af waar ik ben?'

'Jij bent aan de overgang, natuurlijk niet het climacterium oftewel de menopauze die vrouwen moeten ondergaan, nee, jij bent op dit moment aan het reïncarneren. Zoals ik al eerder zei, ben jij bezig met de wedergeboorte, vandaar dat wij naar het zwarte gat gaan. Begrijp jij nu wat ik bedoel?'

'Nog niet helemaal, ben ik dan nu gestorven?'

'Nee, mijn jongen, jouw lichaam wel, maar niet jouw geest. Met jouw geest ben jij uitgetreden en laat jij het omhulsel achter. Jij hebt nu nog voor even enkele herinneringen, maar niet meer zoveel als voorheen.

Er zijn soms uitzonderingen na de wedergeboorte, dan kan het zijn dat jij in een flits seconden terugkeert naar een vorig leven, of misschien wel vorige levens. Zo'n moment kan zelfs bewust plaatsvinden. Het is zelfs mogelijk dat een geliefd levend persoon op aarde zo'n verschijning zou kunnen waarnemen. Meestal is zo'n verschijning spiritueel vóór of tijdens de slaap mogelijk.

Ook kan het gebeuren dat nabestaanden bepaalde tekens krijgen van een pas overgegene geest. Bijvoorbeeld een fotolijstje dat plotseling omvalt of iets anders dat niet te verklaren is. Het heeft altijd iets te maken met verlangen naar een overleden persoon. Is het nu wat duidelijker?'

'Dat wel ja maar alleen wil ik nu nog weten wat er met onze geest gebeurt?'

'Dit is een zeer doortastende vraag wat betreft jouw denkvermogen. Een geest van de mens en vooral de intelligentie, is

het meest belangrijke welke geheel is gebaseerd op het voortbestaan, ontwikkeling en bouwsteen van de wetenschap. De geest-opbouw van een gereïncarneerde kan zelfs leiden tot hoogbegaafdheid. Hoe zit het met kwade geesten die alles terroriseren? Dat is het grootste minpunt dat er bestaat in het leven. Die geesten zijn niet uit te roeien. Het zijn duivels die overal ronddwalen en niet in bedwang te houden zijn. Er bestaat tot op heden geen hogere macht die duivels kan vernietigen en op welke wijze zij weten door te dringen in het zwarte gat, is onverklaarbaar. Wetenschappelijk is niets bewezen.'

'Dus als ik het goed begrijp is de duivel machtiger dan de allerhoogste? Of worden duivels in stand gehouden om de mensheid bewust te maken wat goed en kwaad is. Als dat zo is klopt er niets van. Als er geen duivels zouden zijn, is er ook geen kwaad, toch?'

'Dat is waarschijnlijk het geheim van de smid dat niemand ons kan uitleggen, dus laten wij het hier maar bij houden. Nog even en dan zijn wij gearriveerd bij het zwarte gat.

Het zwarte gat wordt door geleerden divers benaderd en zou allesvernietigend kunnen zijn als je daarin terecht zou komen. De andere kant van de medaille zegt, dat als je daarin terecht zou komen, je het eeuwige leven zou hebben. Ik benader het laatste. Als men reïncarneert is het niet eenmalig en zou het meermalig kunnen zijn. Zelfs binnen een bepaald genealogisch geslacht: van de een in de ander.

Het zwarte gat zou daarin bijdragen. De gereïncarneerde is het zich niet bewust, en zou hij of zij dat wel zijn, is het een enorm wonder.

Vaak komt het pas tot uiting al een gereïncarneerde zich openstelt voor een hypnosesessie en dan nog is de persoon in kwestie zich er niet van bewust. Nu is het moment daar dat het zwarte gat jou verwelkomt. Kom maar verder, jongen. Ik laat het hierbij. Jij zult ontwaken in jouw wedergeboorte!'

Celine Bonnet en haar echtgenoot Marcel Le Grand zijn beiden geboren in Domrémy-la-Pucelle. Het is een mooi dorpje in de streek Lorraine te Frankrijk. Het ligt aan de rivier de Maas.

Na hun huwelijk zijn ze in Parijs gaan wonen waar Marcel al enige jaren medewerker is van een van de grootste banken in Frankrijk: Société Générale. Hun zoontje Alain heeft Parijs als zijn geboorteplaats, hij is er 10 jaar geleden geboren.

‘Zeg maar wat jij wilt, Alain, dan ga jij met mamma vandaag iets leuks doen. Misschien vind jij de speeltuin leuk, maar wij kunnen ook naar het park Champ de Mars gaan om te kijken hoe hoog de Eiffeltoren wel niet is? Vind jij dat soms leuker?’

‘Ja, dat vind ik heel leuk. Weet jij hoe hoog de toren is?’

‘Natuurlijk weet mamma dat, anders zou ik het toch niet aan jou vragen?’

‘Zeg het dan? Pappie weet het niet hoor. Echt niet. Pappie weet heel veel dingen niet als ik het hem vraag, want dan moet hij altijd eerst op zijn mobieltje kijken!’

‘Papa weet het wel, Alain. Hij kijkt gewoon op zijn mobieltje om even te checken of hij jou het goede antwoord geeft!’

‘Wat betekent checken dan?’

‘Nou, dan controleert hij gewoon even of het wel goed is voordat hij het tegen jou zegt!’

‘Maar als hij zijn mobieltje nou niet had meegenomen, wat dan?’

'Dan had hij het ook wel geweten, denk ik.'

'Dat denk jij, maar jij weet het dan echt niet zeker, mamma?'

'Zullen wij dan maar gaan, schattie?'

'Ja, maar wel naar de Eiffeltoren, hoor!'

'Ja, beloofd is beloofd. Stap nu maar vlug in de auto, want anders heeft het geen zin meer om te gaan. De tijd gaat zo snel!'

'Ben jij toen je nog klein was, ook weleens met mijn opie en omie naar de Eiffeltoren geweest?'

'Nee schattie toen woonden wij nog in een klein dorpje. Daar gingen wij ook weleens picknicken bij een klein meertje waar wij zomers ook konden pootjebaden.'

'Wat is pootjebaden?'

'O, dan gingen wij gewoon aangekleed met alleen onze voeten in het water, maar wel natuurlijk met onze schoenen en sokken uit. Als het heel mooi weer was dan bleven wij daar de hele dag en gingen wij ook picknicken tot een uur of vier, daarna gingen wij gewoon weer naar huis.'

'Picknicken? Wat is picknicken?'

'Dat is gewoon een maaltijd die opa en oma meenamen in een mand en dan aten wij dat daar op. Wij namen ook iets te drinken met ons mee.'

'Zullen wij dat ook een keertje doen? Toen ik nog groot was deden wij dat nooit.'

‘Hoe groot bedoel jij, schattie?’

‘Nou gewoon, groter dan nu. Hoe groot weet ik niet meer, want dat is al heel lang geleden toen er nog geen Eiffeltoren was.’

‘Dat heb jij misschien wel gedroomd want de Eiffeltoren is er al lang, lieverd, voordat jij geboren werd.’

‘Maar hoe groot is ie dan?’

‘De toren is ongeveer 317 meter hoog.’

‘Oei, dat is groot, echt waar?’

‘Echt waar, Alain’

‘Ik dacht dat hij pas was gebouwd?’

‘Nee Alain, de Eiffeltoren is al lang geleden gebouwd binnen 3 jaar, vanaf 1887 tot en met 1889, dus hij is wel meer dan 130 jaar oud.’

‘Zie je nou wel dat hij er nog niet was toen ik werd geboren. Hij is pas gebouwd toen ik 3 jaar was?’

‘Oke Alain, jij je zin.’

‘Zullen wij anders even naar het dorpje Domrémy-la-Pucelle gaan waar jij en papa geboren zijn? Dan gaan we ook even langs jouw vader en moeder: opa en oma Bonnet. Daarna ook even naar papa’s vader en moeder: opa en oma Le Grand, want ik ben daar nog nooit geweest?’

‘Zijn er wel geweest, Alain, maar dat weet je niet meer. Wij gaan een andere keer, want het is niet naast de deur.’

'Waar ligt dat dorpje dan?'

'In de Vogezen en dat is ongeveer 5 uur rijden, dat is veel te ver en voor mamma veel te zwaar. Vergeet niet dat we ook nog terug moeten?'

'Maar we kunnen daar dan toch blijven slapen! Waarom komen mijn opa's en oma's nooit eens een keertje bij ons logeren?'

'Omdat wij amper tijd hebben, Alain. Wij hebben ook geen extra slaapkamers. Zo af en toe telefoneren wij wel met elkaar. En weet je, ze zijn al behoorlijk op leeftijd en blijven dan gewoon liever thuis. Begrijp je dat?'

'Nou, dat is heel zielig, hoor.'

'Dat is het ook, maar als je ouder wordt krijg je vaak gezondheidsproblemen.

'Krijgen wij dat ook?'

'Dat hoeft niet altijd, maar het kan wel.'

'Hoe heet dat dorpje ook alweer waar ze wonen, mamma?'

'Domrémy-la-Pucelle, Alain, en nu wil mamma dat jij even je mond houdt, ja? Jij vraagt me het hemd van mijn lijf. Klets-kous! Wij gaan naar de Eiffeltoren en nu is de kous af, hoor je me?'

'O ja, dat dorpje ken ik ook heel goed. Jij bent toch niet boos op me hè, mamma? Ik wil het allemaal zo graag weten? Jij moet mij gewoon antwoord geven als ik je iets vraag, dat zeg je ook altijd tegen mij!'

‘Sorry, lieverd, al die vragen worden mij allemaal iets te veel, vergeet niet dat ik goed op het verkeer moet letten. Mamma begrijpt je heus wel dat jij alles wilt weten, jij zit niet voor niets op school. Jij moet nog heel veel leren en daarna ook nog eens een keer, bijvoorbeeld Franse vaderlandse geschiedenis.’

‘Ja, maar ik weet al heel veel van vroeger, hoor.’

‘Begrijp ik, Alain, maar een vroeger heb jij nog niet want daar ben je nog te jong voor.’

‘Nou, ik ben al oud hoor, wel 10 jaar. Gaan wij ook met een lift in de toren naar boven? Dat lijkt me heel vet om over Parijs te kijken.’

‘Dat lijkt mij ook wel leuk, zelf ben ik nog nooit in de toren geweest. Als wij snel een parkeerplaats kunnen vinden ben ik tevreden. O, kijk, die Tesla vertrekt uit de achterste rij, wat een geluk!’

‘Joepie, wat is een Tesla voor auto?’

‘Dat vertel ik je nog wel een keer. Kom maar dan lopen we gezellig met z’n tweetjes naar de ingang van de toren en ik zie gelukkig niet zoveel mensen die staan te wachten, dus wij gaan snel met de lift naar de top.

Kijk eens voor de kassa staat niemand te wachten. Vind jij het ook zo spannend, Alain?’

‘Heel spannend mamma, als ik helemaal boven in de toren sta, ben ik heel dicht bij de hemel. Ja hoor, we gaan naar boven. Het kriebelt in mijn buik?’

‘O, daar wen je heel snel aan hoor. Ik had dat ook in het begin. Wij zijn al boven.’